

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Reinventar-se

Un dia d'aquests, les sales cinematogràfiques reobriran les portes. Espero amb candletes les innovacions, les ofertes, els atractius novíssims. A l'ofensiva de les plataformes digitals que han convertit l'espectador en usuari (sovint usurer), ja abans de la maleïda pandèmia els exhibidors cinematogràfics contraatacaven ampliant horaris, amb estrenes de blockbusters crispeters, festes low-cost i la recuperació de títols clàssics per allò de la cinefília nostàlgica. La història del cinema és la crònica d'una art industrial que, al llarg dels seus 115 anys d'existència, ha anat plantant cara als competidors. Si a meitat del segle passat la televisió desertava el públic de les sales, el cinema va reinventar-se amb avenços tecnològics com el cinerama, les tres dimensions, el sensorround. A la Lleida dels 50-60's, el **Cinema Bahia** del carrer Ramón y Cajal regalava gelats, el **Cataluña** del carrer Cavallers teatre de cabaret, music-hall i varietès abans i després de les pel·lis. Aleshores, la ciutat gaudia de deu sales, deu, i l'alcalde el farmacèutic **Francisco Pons Castellá**. En aquells temps, els alcaldes eren apotecaris. Doncs a veure quines receptes s'empesquen les empresàries i empresaris lleidatans per reviscolar el cinema enllà de l'estrena de la reciclada 'normalitat'.